

מ"ת 35572/03/17 - מדינת ישראל נגד ו י

בית משפט השלום באשקלון

מ"ת 35572-03-17 מדינת ישראל נ' ו י (עציר)

בפני כבוד השופט יורם ברוזה
מבקשים מדינת ישראל
נגד ו י (עציר)
משיבים

החלטה

1. כנגד הנאשם, ו ב ל י, הוגש ביום 21/3/17 כתב אישום המייחס לו את העבירות הבאות:-

- 1.1. איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.
- 1.2. תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.
- 1.3. היזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.
- 1.4. תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

2. לפי התיאור בכתב האישום, במועדים הרלוונטים לכתב האישום, היו הנאשם והמתלוננת נשואים זה לזו במשך כשלושים שנה ולהם שני ילדים משותפים (בגירים), הם התגוררו תחת קורת גג אחת.

- 2.1. ביום 15/3/17, בסמוך לשעה 16:15, איים הנאשם על המתלוננת ועל בתם הבגירה בכך שאמר להן "תמותו זבלים אני ארצח אתכן" וזאת בכוונה להפחידן.
- 2.2. ביום 10/3/17, בסמוך לשעה 10:00, איים הנאשם בפגיעה בגופה של הבת בכך שלקח מסור ניגש לעברה ואמר לה "עכשיו אני ארצח אותך עם זה" וזאת בכוונה להפחידה.
- 2.3. בתאריך שאינו ידוע למאשימה, אולם כחודש עובר ליום 15/3/17, גרם הנאשם נזק במזיד ושלא כדין לדלת חדרה של הבת בכך שהרס את המנעול (הצילינדר).
- 2.4. בתאריך שאינו ידוע למאשימה, אולם כשלושה חודשים לפני 15/3/17, בזמן שניטש ויכוח בין הנאשם לבין בתו, תקף אותה שלא כדין בכך שאחז בידה ודחף אותה כך שנפלה על שידה, בשלב זה ובעודה על הרצפה בעט הנאשם בבת מספר פעמים.

3. הנאשם נעצר ביום 15/3/17 וכתב האישום הוגש למחרת היום בצירוף בקשה זו למעצר עד תום ההליכים.

4. בדיון שנערך בפני ביום 21/3/17 טען ב"כ הנאשם כי מדובר באדם ללא כל עבר פלילי, וכי אומנם קיימות ראיות לכאורה אולם קיימת סתירה בראיות ועל כן אין הצדקה למעצר עד תום ההליכים ויש להורות על שחרור של הנאשם כך שיהיה בהרחקה מהמתלוננת או לחילופין בתנאי מעצר אדם.

4.1. הסתירה הנטענת הינה לאור עדות הבת, אשר נשאלה האם אביה תקף אותה או את האם וענתה שהיום לא אבל לפני כמה ימים כן אולם מתארת רק איום.

- 4.2. וכאשר החוקר שב ושואל על אלימות פיזית היא לפתע מתארת את האירוע מלפני שלושה חודשים, רק שאין כל תלונה ו/או תיעוד לגבי אותו אירוע כולל לא תיעוד רפואי.
- 4.3. כתב האישום מתאר סימני חבלה לבת, שאין להם כל עיגון בחומר הראיות.
- 4.4. גם המתלוננת אינה עדה לארוע, ורק שמעה עליו בדיעבד.
- 4.5. עניין האיומים הינו בסיכומי של דבר מילה מול מילה. הוא מאש כי קילל אותה אולם זאת רק בתשובה לקללות בהן קיללה אותו.
- 4.6. אין שום עדות או ראיה לעניין הנזק לדלת.
5. המאשימה טענה כי תחילתו של התיק בתלונה טלפונית למשטרה על איומים כאשר הנאשם שתוי.
- 5.1. לגבי האיומים ביום הגשת התלונה יש שתי עדויות, של האם והבת, התומכות אחת בשניה.
- 5.2. נכון כי אירוע התקיפה של הבת נסמך על עדות הבת, אולם ישנו חיזוק לכך בעדות האם לה דיווחה הבת מיידית לאחר האירוע ואין סתירה בדרך תיאור האירוע.
- 5.3. כל האירועים התבצעו תחת השפעת אלכוהול.
- 5.4. ניתן הסבר מדוע לא התלוננו קודם לכן.
- 5.5. בנוסף לשתי העדויות שמחזקות אחת את השנייה הרי שיש את דו"חות השוטרים.
- 5.6. מדובר בעילת מעצר סטוטורית והמסוכנות מתגברת לאור המעשים, האיומים והאלכוהול.
- 5.7. המדינה מוכנה הייתה לשקול חלופת מעצר, אך כזו שיש בה לאיין את המסוכנות הנשקפת מהמשיב, ואשר הייתה נבחנת על ידי בית המשפט אולם משלא הוצעה חלופה קונקרטית לא ניתן להתייחס לכך.
- 5.8. אין די בצו הרחקה של הנאשם מהמתלוננת.
6. ב"כ הנאשם השיב לכך כי אין אינדיקציה לשימוש באלכוהול, אין אינדיקציה להשפעת אלכוהול והרי אלכוהול משפיע על כל אחד בדרך אחרת. כמו כן חלוף הזמן מאז התקיפה ועד התלונה מפחית את המסוכנות ועל כן נותרה רק עבירת איומים וניתן להורות על שחרורו של הנאשם בהרחקה או לכל היותר מעצר אדם.
7. עברתי על הראיות בתיק זה, ואציין כי לא מצאתי בהן חולשה או כרסום.
8. כפי שהמתלוננת מציינת בעדותה, היא התקשרה למשטרה ביום 15/3/17 וזאת לאור צעקות ואיומים של הנאשם עליה ועל הבת.
- 8.1. המתלוננת מציינת כי זה לא דבר חדש וכי הנאשם עבר הליך גמילה שלא צלח.
- 8.2. היא הייתה בבית שכן היה לה יום חופשי מהעבודה, אמרה לנאשם שלא יכנס כי הוא שיכור ואז החל לקלל אותה ונכנס לחדרו.
- 8.3. היא והבת יצאו מהבית וכשחזר המשיך הנאשם לקלל לאיים כי סבר שהבת שברה לו את הטלוויזיה.
- 8.4. כאשר נשאלה האם הנאשם תקף אותה או את הבת ענתה באופן ספונטני כי לא, אבל לפני חודשים דחף את הבת והיא נפלה כאשר היא לא הייתה בבית (ויצוין כי גרסה זו נמסרה מבלי שתשאל עליה באופן ישיר ויש בכך לחזק את האמינות).
- 8.5. גם לגבי הנזק לרכוש הדבר נמסר באופן ספונטני.

9. שעה לאחר מכן נחקרת הבת והגרסה למעשה זהה לגרסת האם (רק שהיא מוסיפה את הסיפור עם המסור) גם היא תולה הכל באלכוהול.
10. הנאשם מאשר כי שתי באותו היום (לטענתו "רק" 200 גרם וודקה), מכחיש את הארועים.
- 10.1. לטענתו היא בכלל הייתה בעבודה, אולם היא הייתה ביום חופשי ויש בכך להשליך על עצם עדותו ומודעותו לאשר ארע באותו היום.
- 10.2. לטענתו הוא אכן מקלל את האישה והבת אולם זאת רק כתגובה על הקללות שלהן.
- 10.3. לטענתו הבת רוצה רק להוציא אותו מהבית.
- 10.4. הוא טוען כי מי ששבר את הדלת הייתה הבת ולא הוא (ויש בכך חיזוק לטענה כי הדלת נשברה).
- 10.5. לטענתו מי ששובר אגרטים בבית זה החתולים ולא הוא.
- 10.6. הוא אומר שאכן הבת חיבלה לו בטלוויזיה אבל מכחיש כי הוא ניסה לפרוץ את דלת חדרה.
11. הקשבתי להקלטת השיחה למוקד 100, יצוין כי המתלוננת לא מנסה להאדיר את המצב ואף מציינת כי אין אלימות פיזית אולם יש חשש לכזו.
12. בדו"ח הפעולה של השוטרים שהגיעו למקום מצוין כי ישנו ריח כבד של אלכוהול וכי הנאשם מאשר שצעק מאחר והתקלקלה לו את הטלוויזיה (ובכך יש לחזק את עדויות האישה והבת).
13. אנו כעת בשלב של ראיות לכאורה, בשלב זה בית המשפט אינו יכול להתייחס לטענות בדבר מניע לתלונה, ובייחוד כאשר אין כל ראיה למניע זה, אין בכך בכדי לחסום את הנאשם מלהניח ראיה שכזו בפני בית המשפט אשר ישמע את התיק.
14. בשלב זה, יש בפנינו שתי עדויות אשר מהוות ראיות לכאורה, ישנו חיזוק מסוים בדו"ח השוטרים ואין כל כרסום או סתירה.
15. ועל כן משקבענו כי קיימות ראיות לכאורה, שעוצמתן אינה נחלשת, והן לא כורסמו. נותר לנו לבחון האם קיימת עילת מעצר והאם ישנה חלופה ראויה, היכולה לאיין את עילת המעצר (ראה בש"פ 5572/12 יוסף שרלו נ' מ"י (פורסם בנבו)).
16. עילת המעצר במקרה זה נובעת מהמסוכנות אשר טמונה במעשים, הן מכוח הוראות החוק והן מכוח דרך ההתנהלות, המעורבות הלכאורית של האלכוהול, והעובדה שאין בגרסת הנאשם אשר בפני כדי לסתור אותה.
17. יש לזכור כי כאשר בית המשפט מתבקש להכריע בשאלת מעצר עד תום ההליכים יש להתייחס לאותה "מקבילית כוחות" שבה יש למצוא את נקודת האיזון שבין עוצמת הראיות לבין עילות המעצר.
18. בבש"פ 6768/06 גורדניצין נ' מ"י (פורסם בנבו) קובע כב' השופט רובינשטיין כי:-

"ואולם, גם במקרים, בהם קמה חזקת מסוכנות סטטוטורית, אין כדי למנוע מכל וכל בחינתה של חלופת מעצר (בש"פ 5885/98 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם) (השופט אנגלרד)); זאת - אף שיהיו מקרים שנסיונותיהם יכתיבו לקבוע, כבר בשלב ראשון, כי אין מקום לבחון חלופה (בש"פ 9198/04 אבדוליב נ' מדינת ישראל (טרם פורסם) (השופט עדיאל)). דברים אלה נכונים גם בעבירות של אלימות במשפחה (בש"פ 3185/06 ע' א' נ' מדינת ישראל (טרם פורסם) (השופט ארבל)). יש לזכור, כי איננו מצויים בשלב העונש אלא בשלב המעצר, ועל הפרק לא חומרתן או שפלותן של העבירות כשלעצמן, נסיבות שמקומן יכירן בעיקר בשלב העונש, אלא המסוכנות הנובעת מהן; והשאלה היא הניתן

להפיג לעת הזאת את מסוכנות העורר. אם יורשע, יענש במערכת השיקולים הרלבנטיים לכך. שאט הנפש המוסרי מהעבירות שנעשו לכאורה, אינו פוטר מן הבחינה אם יש מקום לחלופה"

19. בבש"פ 655/10 חן דוידוב נ' מ"י (פורסם בנבו) קובע כב' השופט עמית כי:-

"בעבירות של אלימות במשפחה, ובמיוחד בעבירות של בן זוג כלפי בת זוגו, עוצמת האלימות הפיזית אינה הממד הבלעדי, אף לא הממד העיקרי, לבחינת מסוכנותו של הנאשם. על בית המשפט לבחון את "הצבע והגוון" של המסוכנות על רקע מכלול התנהגותו של הנאשם כלפי בת הזוג."

20. בית המשפט העליון עמד על ההיבטים המיוחדים שיש לאלימות על רקע של קשר זוגי בהתייחסות לעבירות אלימות במשפחה. ראה בבש"פ 8171/06 עבדלימוב נ' מ"י (פורסם בנבו):-

"בשל המימד הפסיכולוגי החזק וההתנהגות הלא רציונאלית, הטבועים בעבירות מסוג זה, שמור תפקיד מיוחד לתסקיר המעצר בקביעה אם ניתן לאיין את מסוכנותו של הנאשם בחלופת מעצר אם לאו."

ראו גם:

- בבש"פ 8788/06 ג'ורבאן נ' מ"י (פורסם בנבו);
- בבש"פ 7626/06 פלוני נ' מ"י (פורסם בנבו);
- בבש"פ 3228/07 פלוני נ' מ"י (פורסם בנבו).

21. לפיכך ישנה חשיבות גדולה לתסקיר שירות המבחן במסגרת תיקי אלימות במשפחה, ובית המשפט יטה לתת להמלצת שירות המבחן לעניין חלופת מעצר משקל מיוחד.

ראו לעניין זה:

- בבש"פ 7848/10 פלוני נ' מ"י (פורסם בנבו);
- בבש"פ 6739/10 פלוני נ' מ"י (פורסם בנבו).

22. בבואי לשקלל את אופי המעשים, את חוזק הראיות, את המעורבות של האלכוהול (אשר נטען על ידי המתלוננת כי ניסיון גמילה בעבר כשל) הרי שמצאתי כי אין זה המקרה בו לא ניתן לשחרר לחלופה כלל ועיקר.

23. יתרה מזאת, נכון כי מדובר במספר אירועים שאינו קל, אולם איני סבור כי זהו המקרה בו ניתן לשחרר גם ללא תסקיר לעניין החלופה, ולבקש תסקיר בהמשך לבחון חלופה טיפולית.

24. ב"כ הנאשם ביקש כי בית המשפט יורה על שחרור בהרחקה מהמתלוננת ולכל היותר בתנאי מעצר אדם, איני יכול לקבל הצעה זו.

25. הכלל בעבירות אלמ"ב הינו הרחקה ממקום המגורים ומהעיר, לפחות בשלב הראשוני.

26. לפיכך מצאתי לנכון להורות כי ניתן לשחרר את הנאשם לחלופה אשר תכלול הרחקה מהעיר אשדוד, ככל שמדובר בחלופה שכזו, הרי שסבור אני כי ניתן להורות על מעצר בית מלא לתקופה של 30 יום, אשר היה ולא ירשמו הפרות ניתן לאפשר חלונות התאווורות והכל עם הפקדה כספית, התחייבות עצמית וערבות צד ג' מצד כל אחד מהמפקחים וכן איסור על יצירת קשר ישיר או עקיף עם המתלוננת.

27. בנוסף, יש לשלוח את הנאשם לתסקיר שירות המבחן אשר יבחן חלופה טיפולית הן לעניין האלימות והן לעניין האלכוהול.

ניתנה היום, כ"ה אדר תשע"ז, 23 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.